

Formes de desaparició / It's poetry

quaderndelesidees.press/formes-de-desaparicio-its-poetry/

January 17, 2014

GEMMA CASCÓN / Text i fotografia

«It's poetry», va dir l'artista Robert Rauschenberg quan l'any 1953 va demanar a Willem de Kooning, un dels expressionistes abstractes més importants de l'època, una de les seves pintures per poder-la esborrar. El resultat va ser *Erased de Kooning Drawing*. Un exemple de com la destrucció d'una obra dona lloc a una altra de nova. Més tard veuríem com John Baldessari (estiu de 1970) cremava tot el seu corpus artístic realitzat entre els anys 1953 i 1966. Un centenar d'obres destruïdes en un crematori, de les quals només en van quedar les cendres. És el seu *Cremation Project*, segons ell, la seva millor peça fins la data. Una forma de renaixement, de posar final a una etapa per encetar-ne una de nova. Destruir la pròpia obra pot ser, doncs, un acte d'alliberació i de rebel·lió.

Però què passa quan el que fem és atemptar contra una col·lecció? Hi ha persones que ho porten molt lluny. Com és el cas d'Antonio Manfredi, director del Cam de Casoria, museu d'art contemporani italià, que va cremar peces del fons del museu per reclamar atenció i finançament per part del govern. Un altre cas interessant és el del fotògraf Jorge Rueda (Almeria, 1943-Màlaga, 2011), que en el seu testament ordenava cremar tot el seu arxiu quan es morís. D'una forma més anecdòtica (o potser no tant), un col·leccionista d'aquí a prop (que es manté en l'anonimat) decideix cremar part de la seva col·lecció per manca d'espai i per les poques possibilitats de vendre-la.

Col·leccionar és acumular, recollir, posseir. Desmaterialitzar la col·lecció a partir de la seva destrucció no només és un acte irreversible, sinó que en modifica el sentit.

Podríem dir que intervé la teoria física del desplaçament: moure una peça de lloc afecta les del seu costat. La decisió sobre el destí de la pròpia col·lecció està relacionada amb el valor que li atorguem. (Des)posseir la col·lecció és invertir el procés. És desvaloritzar, encarar la finitud. Parlar de la destrucció de la col·lecció és, alhora, parlar dels límits de l'art. És a dir: entrem dins dels codis d'allò que configura el seu significat. Si pensem que, en economia, el procés de destrucció creadora és el fet essencial del capitalisme (tal com va afirmar l'economista austríac Joseph Schumpeter el 1942 al seu llibre *Capitalisme, socialisme i democràcia*), voldria dir això que el mercat de l'art només té

sentit si les col·leccions pateixen variacions més o menys constants?

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Gemma Cascón

Gemma Cascón és fotògrafa, interessada en la documentació de territori. Editora del mitjà de difusió cultural Week&Sabadell. Autora de la secció Formes de desaparició i co-coordinadora de la secció zona_zero d'aquesta revista.

